

Arrest

nr. 250 394 van 4 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 2 juli 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekers en hun advocaat C. VAN CUTSEM *loco* advocaat G. GASPART en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekers, die beide verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 5 juni 2019 België binnen en verzoeken op 12 juni 2019 om internationale bescherming. Op 27 mei 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 2 juni 2020 aan verzoekers aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van eerste verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van El Salvador en afkomstig van San Salvador, waar u uw hele leven hebt gewoond. U woonde steeds in de wijk Soyapango. U hebt een opleiding in de gastronomie gedaan, waarna u in verschillende restaurants werkte. U volgde daarnaast avondlessen Engels. U verklaarde dat u en uw broer M. A. V. V. (...) problemen kenden met bendeleden van MS-13.

Op een dag, tussen 15 en 18 april 2019, was u rond 5u-5u15 op weg naar uw werk toen u benaderd werd door een lid van de bende MS-13. Hij vroeg u naar uw naam, uw leeftijd, waar u naartoe ging en waarom u zo vroeg op pad was. U noemde uw naam en zei dat u op weg was naar uw werk. De man vroeg of u hem een gunst kon doen en gaf u een gsm. U diende de bus te nemen en moest de bende via deze gsm contacteren en hen informeren over het aantal politieagenten aanwezig op het politiebureau, gelegen op de route naar uw werk. U weigerde dit. De man bleef aandringen en zei dat u niets zou overkomen. U bleef weigeren uit angst dat u vermoord zou worden of gevangengenomen zou worden. U kon ontsnappen door op een bus te stappen die net aankwam. U vertelde 's avonds aan uw familie wat er was gebeurd. Jullie besloten dat voortaan uw broer M. A. V. V. (...) u met zijn auto zou vervoeren.

Tussen 27 en 30 april 2019 werd uw broer M. A. (...) door hetzelfde bendelid benaderd. Hij vroeg uw broer om hem met de auto naar de buurt Santa Lucia te brengen. Uw broer zei dat zijn auto defect was. Later die dag werden uw broer M. A. (...) en uzelf benaderd door bendeleden toen jullie met de wagen thuis aankwamen. U stapte uit de wagen om de toegangspoort tot een steegje op weg naar jullie huis te openen terwijl uw broer in de wagen wachtte. Hetzelfde bendelid dat u voordien al had benaderd ging naar uw broer. Hij vroeg naar de naam van uw broer, waar hij werkte en wat de aard van zijn relatie met u was. Uw broer antwoordde op deze vragen, waarop het bendelid hem 20 dollar vroeg. Uw broer zei dat hij maar 10 dollar had en gaf hem dit bedrag. De man werd kwaad en zei dat jullie met hem moesten samenwerken en dat jullie wisten wat jullie te wachten stond indien jullie dit niet zouden doen. Uw broer schrok en jullie reden snel het steegje binnen.

Op 1 of 2 mei 2019 werden uw broer M. A. (...) en u opnieuw door hetzelfde bendelid benaderd toen u de poort van het steegje wou openen en uw broer in de wagen wachtte. Het bendelid vroeg geld om eten te kopen. Hij vroeg 10 dollar, wat uw broer hem gaf. Het bendelid zei dat jullie niks mochten zeggen aan andere mensen.

Op 9 mei 2019 kwam uw broer u 's avonds van de les Engels halen om naar huis te gaan. Bij een busstandplaats, niet ver van jullie huis, moesten jullie een U-bocht maken om zo de weg naar huis verder te zetten. Plots kwamen er uit een steegje vier bendeleden die pistolen op jullie richtten. Eén van hen was het bendelid dat jullie voordien al had benaderd. Ze hielden jullie tegen en bevelen jullie om uit de wagen te stappen. Ze zeiden dat jullie laatste uur aangebroken was. Plots werd één van hen opgebeld. De persoon die opbelde zei "ze komen eraan". De bendeleden zeiden jullie niets over het gebeurde te zeggen aan iemand. Indien jullie dit wel deden zouden jullie en jullie familie de gevolgen moeten dragen. Jullie gingen naar huis. Jullie handen angst en wilden niet meer buiten komen. U ging niet meer werken of naar de les. Uw broer die zijn ontslag had gegeven deed nog zijn opzeg. Op 24 mei dienden jullie klacht in bij het openbaar ministerie. De ambtenaar noteerde jullie klacht maar zei dat hij jullie niks kon garanderen. Jullie begonnen te zoeken naar een manier om het land te verlaten. U en uw broer M. A. (...) reisden uiteindelijk op 4 juni 2019 met het vliegtuig via Spanje naar België, waar jullie op 5 juni 2019 aankwamen en op 12 juni 2019 een verzoek om internationale bescherming indienden.

Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort, uw identiteitskaart, uw diploma middelbaar onderwijs, een foto van uzelf met uw middelbaar diploma, een bewijs dat u stage hebt gevolgd, uw diploma gastronomie en een twee documenten met betrekking tot de door u en uw broer ingediende klacht bij het openbaar ministerie neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient voorts geconcludeerd te worden dat u het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Uit uw verklaringen blijkt dat u alsook uw broer niet aannemelijk hebben gemaakt dat jullie El Salvador dienden te verlaten en/of er niet naar terug zouden kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat jullie er een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u en uw broer geen problemen hebben gekend met de autoriteiten in El Salvador. Daarnaast hebben jullie het niet aannemelijk gemaakt dat jullie in El Salvador daadwerkelijk geïmigreerd worden door bendeleden. De verklaringen van u en uw broer bevatten tal van tegenstrijdigheden en discrepanties die de geloofwaardigheid van jullie asielaanvragen aantasten.

Zo verklaart u dat uw broer tussen 27 en 30 april uw broer M. A. (...) door het bendelid dat u eerder tussen 15 en 18 april 2019 had benaderd gevraagd werd om hem met de auto naar een andere wijk te brengen. Later die dag werden uw broer en u benaderd door bendeleden toen jullie met de wagen thuis aankwamen. U stapte uit de wagen om de toegangspoort tot een steegje op weg naar jullie huis te openen, terwijl uw broer in de wagen wachtte. Hij vroeg naar de naam van uw broer, waar hij werkte en wat de aard van zijn relatie met u was. Uw broer antwoordde op deze vragen, waarop het bendelid hem 20 dollar vroeg. Uw broer zei dat hij maar 10 dollar had en gaf hem dit bedrag (CGVS II, p. 6). Uw broer M. A. (...) verklaart dat hij voor het eerst door het bendelid werd benaderd tussen 28 en 30 april. Het bendelid vroeg hem wie hij was, wat zijn naam was, waar hij werkte en wat zijn band was met u (CGVS II (...), p. 3). Het bendelid vroeg hem 20 dollar. Uw broer gaf hem 10 dollar (CGVS II (...), p. 3-4). Hij was op dat moment in de wagen, terwijl u de poort aan het openen was (CGVS II (...), p. 5). Over een eerdere ontmoeting diezelfde dag met het bendelid dat hem vroeg hem te vervoeren maakt hij in tegenstelling tot u geen gewag. Volgens uw broer gebeurde dit tijdens het incident dat plaatsvond tussen 1 en 3 mei 2019. Uw broer verklaart dat het bendelid hem toen vroeg of hij hem naar Santa Lucia kon brengen, hij dit weigerde en het bendelid hem hierop 10 dollar vroeg (CGVS II (...), p. 6). Uw broer verklaart dat dit de enige keer was dat het bendelid vroeg om hem te vervoeren (CGVS II (...), p. 6). Volgens uw broer stond u op dat moment aan de poort van het steegje (CGVS II (...), p. 6). Bij confrontatie met jullie tegenstrijdigheden geven jullie geen verklarende uitleg. Jullie blijven beiden gewoon vasthouden aan jullie verklaringen (CGVS II, p. 11 en CGVS (...), p. 9). Nochtans vermeldde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS ook dat uw broer vóór mei niet werd benaderd met de vraag om vervoer. U stelde toen dat die vraag hem werd gesteld tijdens het incident dat begin mei plaatsvond (CGVS I, p. 10). Deze tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de verklaringen met uw broer enerzijds en tussen uw eigen verklaringen anderzijds, zetten de geloofwaardigheid van jullie verklaringen op de helling, te meer daar u de weigering van uw broer om het bendelid te vervoeren verbindt aan het incident dat later plaatsvond tussen 27 en 30 april, meer bepaald aan de vraag van het bendelid om hem 20 dollar te geven en zijn eis om met hem samen te werken (CGVS II, p. 6).

Zo ook zijn jullie verklaringen over het incident dat plaatsvond op 9 mei 2019 niet eensluidend. U verklaarde tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat u en uw broer uit de wagen stapten toen jullie dit werd bevolen (CGVS I, p. 12). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaart u opnieuw dat jullie werden bevolen om uit de wagen te stappen (CGVS II, p. 9). Op de vraag of jullie uit de auto gestapt zijn, zegt u echter "neen" (CGVS II, p. 9). Op de vraag of jullie toen uit de auto zijn gestapt antwoordt uw broer dan weer "ja" (CGVS II (...), p. 7). Geconfronteerd met uw verklaringen hieromtrent, zegt hij louter dat hij niet weet waarom u dit zei en dat jullie wel uitgestapt zijn (CGVS II (...), p. 7). Die verklaring heft de tegenstrijdigheid niet op.

Voorts weten jullie verklaringen niet te overtuigen van een daadwerkelijke vrees of reëel risico. Zo besloot u de dag na het incident op 9 mei 2019, uit vrees voor de bende thuis te blijven en niet meer te gaan werken en buiten te gaan (CGVS II, p. 4). Uw broer daarentegen, die zijn ontslag op 5 mei 2019 had gegeven, stopte pas op 20 mei met werken omdat hij zijn opzegtermijn nog moest doen (CGVS I (...), p. 7 en CGVS II (...), p. 7-8). Op de vraag waarom hij zijn opzegtermijn nog deed na het incident van 9 mei 2019, verklaart uw broer dat dit een wettelijke verplichting is in El Salvador. Hij verklaart hierbij dat zijn uurrooster werd aangepast zodat hij niet op hetzelfde ogenblik thuis zou komen als op de

momenten dat de bendes hem hadden gezien (CGVS II (...), p. 8). Indien jullie daadwerkelijk de bende MS-13 vreesden, is het ongeacht de wijziging van uurrooster opmerkelijk dat uw broer bleef werken enkel en alleen omdat dat een wettelijke verplichting is. Zo ook moet opgemerkt dat jullie, nadat er jullie op 9 mei 2019 expliciet werd gezegd dat de bende jullie familie zou viseren indien jullie tegen iemand iets zouden zeggen, op 24 mei 2019 toch klacht gingen indienen (CGVS II, p. 10). Uw broer verklaart in dit verband dat jullie bang waren om klacht in te dienen door de bedreiging die naar jullie familie gericht was (CGVS II (...), p. 8). Vreemd genoeg verklaart hij later, wanneer gevraagd naar de woonplaats van jullie ouders, dat de bendeleden misschien niet weten dat jullie klacht gingen indienen, dat het over jullie ging en dat ze niet weten waar jullie zijn (CGVS II (...), p. 8). Ook u verklaart overigens dat uw familie nooit problemen heeft gehad met bendes (CGVS II, p. 5) en uw ouders wonen nog steeds in hetzelfde huis (CGVS II, p. 10). Uw broer verklaart uitdrukkelijk dat niemand van uw familie iets is overkomen na het incident van 9 mei (CGVS II (...), p. 7). De ernst en waarachtigheid van jullie verklaringen is hierdoor aangetast. Jullie leggen bovendien geen bewijs neer van het neerleggen van deze klacht. U legt weliswaar twee kaartjes neer; een kaartje met het referentienummer van een klacht en een kaartje met de naam van betrokken ambtenaar waarop eveneens het referentienummer vermeld staat. Uit deze stukken valt op geen enkele manier de concrete inhoud van de neergelegde klacht af te leiden. U hiermee geconfronteerd, verklaart u dat dit het enige document is dat ze geven op het openbaar ministerie (CGVS II, p. 7). Dit is opmerkelijk gezien u verklaart dat jullie verklaringen wel degelijk genoteerd werden (CGVS II, p. 10).

Tot slot rijzen er vragen over de *modus operandi* die de bendeleden volgens uw verklaringen hanteerden. Zo werd u tussen 15 en 18 april door een bendelid benaderd met de vraag om hem te informeren over het aantal politieagenten op het politiebureau dat u op uw route met de bus zou passeren. U weigerde, de man zei "ok pas maar op" en u kon ontkomen door op te stappen op een bus die net aankwam (CGVS II, p. 5). Pas tussen 27 en 30 april wordt u opnieuw benaderd door hetzelfde bendelid, maar uw broer krijgt op dat moment alle aandacht. U wordt nergens in betrokken, behalve dat het bendelid uw broer naar zijn band met u vraagt (CGVS II, p. 6). Ook tijdens de volgende incidenten wordt u niet meer rechtstreeks aangesproken en er wordt niet meer gerefereerd naar uw (weigering tot) samenwerking met de bende (CGVS II, p. 7-8-9). Uw broer wordt hiernaar gevraagd, waarop hij antwoordt dat ze het misschien al hadden geprobeerd bij u en dat ze misschien jullie beiden wilden rekruteren (CGVS II (...), p. 6). Indien de bende MS-13 u daadwerkelijk viseerde en uw samenwerking op het oog had, is dit een weinig aannemelijke manier van handelen. Bovendien is het niet duidelijk waarom de bende jullie met de dood bedreigden. Tijdens het incident van eind april 2019 vroeg het bendelid 20 dollar waarop uw broer hem 10 dollar gaf (CGVS II, p. 6). Tijdens het incident van begin mei 2019 vroeg het bendelid aan uw broer 10 dollar om voedsel te kopen, wat uw broer hem gaf (CGVS II, p. 8). Het is dan ook opmerkelijk dat slechts ongeveer een week later, op 9 mei 2019, opeens vier bendeleden jullie met de dood bedreigen (CGVS II, p. 9). Dat de bendeleden geen enkele referentie maakten naar jullie (gebrek aan) medewerking en jullie plots met de dood bedreigen doet twijfelen aan de echtheid van jullie verklaringen. U wordt gevraagd of u een idee hebt van het motief van deze bedreiging, waarop u antwoordt dat u het niet weet en dat dit misschien het gevolg was van jullie weigering om hen te helpen (CGVS II, p. 9). U verklaart dat jullie zelf niet goed begrijpen waarom jullie bedreigd werden (CGVS II, p. 10). Indien de bende MS-13 u werkelijk wou rekruteren, is het weinig geloofwaardig dat zij u éénmaal, tijdens het eerste incident aanspreken, om u vervolgens met rust te laten tijdens de volgende twee incidenten, om u dan plots met de dood te bedreigen. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt bovendien dat de bende MS-13 zelden mensen dient te rekruteren. De drijfveren voor aansluiting bij de bende zijn hoofdzakelijk de sterke merknaam van de bende, gelijkgestemde individuen te willen vervoegen en het gevoel van bij een gemeenschap te horen. De reputatie van de bende lijkt in veel gevallen uiterst aantrekkelijk te zijn voor een toevloed aan nieuwe leden, waardoor de bende zelden zelf op zoek moet naar nieuwe leden. Wat betreft uw broer, is het weinig aannemelijk dat het bendelid hem twee maal om geld zou vragen, wat uw broer hem ook iedere keer gaf, om hem dan plots met de dood te bedreigen. Deze vaststellingen ondergraven verder de geloofwaardigheid van uw asielaanpak.

Naast het feit dat jullie vluchtrelaas niet overtuigt, wil het CGVS nog opmerken dat uw profiel als jonge man op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uw paspoort, uw identiteitskaart, uw diploma van uw middelbaar onderwijs, een foto van uzelf met uw middelbaar diploma, een bewijs dat u stage hebt gevolgd en uw diploma gastronomie bevestigen uw identiteit, nationaliteit en scholing, die niet ter discussie staan. De documenten in verband met de door u en uw broer neergelgde klacht bij het openbaar ministerie werden reeds besproken; er werd vastgesteld dat op basis van dit documenten de inhoud van de klacht niet af te leiden valt.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays des ressortissants* van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire* van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U alsook uw broer vroegen om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van 5 maart 2020. Deze kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd u ter kennis gebracht op 10 april 2020. Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal geen opmerkingen van u of uw advocaat ontvangen met betrekking tot de inhoud van deze notities. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de moeilijkheden die zich kunnen voordoen en die nog kunnen ontstaan in de context van maatregelen die door de huidige coronavirusepidemie worden gerechtvaardigd. Het Commissariaat-generaal is echter verplicht zo snel mogelijk een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg heeft het Commissariaat-generaal, omdat u zich in een situatie van afzondering bevindt die u verhindert zich te laten bijstaan door externe partijen (maatschappelijk werker of andere vertrouwenspersoon, advocaat, tolk, enz.) om eventuele opmerkingen te maken, besloten een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming, maar geen beroep te doen op de toepassing van artikel 57/5quater, § 3, vijfde lid, van de wet van 15 december 1980, om u de mogelijkheid te bieden uw eventuele opmerkingen te maken wanneer dat mogelijk is, en onder betere voorwaarden. U kunt dus alle opmerkingen maken die u nuttig acht in het kader van een eventueel beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van tweede verzoeker – i.e. de broer van eerste verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van El Salvador en afkomstig van San Salvador, waar u uw hele leven hebt gewoond. U woonde steeds in de wijk Soyapango. U hebt universitaire studies boekhouding gedaan. U werkte als boekhouder/financieel assistent in Santa Elena.

Uw broer O. A. V. V. (...) werkte in een restaurant en volgde avondlessen Engels. Op een dag, tussen 15 en 17 april 2019, vertrok uw broer 's morgens vroeg naar zijn werk. Uw broer werd door een bendelid benaderd en gevraagd hem te informeren over het aantal aanwezige politieagenten in het politiecommissariaat. De bus die hij nam om naar zijn werk te gaan reed immers langs het politiekantoor. Uw broer weigerde dit en kon ontkomen. Vanaf de volgende dag vervoerde u hem van en naar het werk en de avondlessen.

Op het einde van april, tussen 28 en 30 april 2019, werd u 's avonds door hetzelfde bendelid benaderd toen u en uw broer op de terugweg naar huis waren. Op de terugweg naar huis moesten jullie een poort openen van een steegje. Uw broer opende de poort en u zat in de auto. Het bendelid kwam naar u toe en vroeg u naar uw naam, naar uw tewerkstelling en naar de band met uw broer. Hij vroeg u 20 dollar. U zei dat u dit niet had en u gaf hem 10 dollar. De man was hiermee akkoord en jullie reden verder naar huis.

Tussen 1 en 3 mei 2019 werd u voor de tweede keer benaderd. U zat opnieuw in de wagen te wachten tot uw broer de poort van het steegje geopend had. Hetzelfde bendelid kwam naar u toe en vroeg u hem naar Santa Lucia kon brengen. U weigerde en zei dat uw auto defect was. De man vroeg hierop 10 dollar. U was bang en gaf hem de gevraagde 10 dollar.

Op 9 mei 2019 was u samen met uw broer op de terugweg naar huis. Op jullie weg lag er een bus-standplaats, waar jullie een U-bocht moesten maken om zo de weg naar huis verder te zetten. Plots kwamen er ter hoogte van de bus-standplaats vier gewapende mannen tevoorschijn. Eén van die mannen had een "1" op de linkerkant en een "3" op de rechterkant van zijn gezicht getatoeëerd. Ze hadden pistolen op jullie gericht en bevolen jullie uit de wagen te stappen. Ze zeiden jullie dat jullie dag was gekomen en dat ze jullie zouden vermoorden. Op het moment dat jullie uit de wagen stapten, werd één van de bendeleden opgebeld waarop ze snel vertrokken. Ze zeiden jullie dat jullie niks mochten zeggen over het gebeurde en dat ze jullie ouders erbij zouden betrekken indien jullie niet zouden gehoorzamen. Jullie gingen hierop snel naar huis.

Uw broer stopte meteen met werken en met zijn avondlessen. U had op 5 mei 2019 uw ontslag gegeven en deed nog uw 15 dagen opzegtermijn, tot 20 mei 2019. Op 24 mei 2019 dienden jullie een klacht in bij het openbaar ministerie. De ambtenaar noteerde jullie klacht maar zei dat hij jullie niks kon garanderen. Jullie begonnen te zoeken naar een manier om het land te verlaten.

Op 4 juni 2019 reisde u samen met uw broer O. A. (...) met het vliegtuig via Spanje naar België, waar jullie op 5 juni 2019 aankwamen en op 12 juni 2019 een verzoek om internationale bescherming indienden.

Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort, uw identiteitskaart, uw rijbewijs, uw universitair diploma, de eigendomsakte van uw huis, een bewijs van uw tewerkstelling bij Dollarcity en twee documenten met betrekking tot de door u en uw broer neergelegde klacht bij het openbaar ministerie neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u uw verzoek om internationale bescherming volledig steunt op dezelfde motieven die uw broer, O. A. V. V. (...), in het kader van zijn verzoek heeft aangehaald. In het

kader van zijn verzoek werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen die luidt als volgt.

"(...)"

Eenzelfde beslissing wordt derhalve voor u genomen.

De overige door u neergelgde documenten, met name uw paspoort, uw identiteitskaart, uw rijbewijs, uw universitair diploma, de eigendomsakte van uw huis en een bewijs van uw tewerkstelling bij Dollarcity betreffen uw identiteit, nationaliteit, scholing, tewerkstelling en eigendom, die niet ter discussie staan en geen abreuk aan de beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de rechten van verdediging en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens werpen verzoekers een beoordelingsfout op.

Verzoekers vangen de uiteenzetting van hun enig middel aan met het geven van een samenvatting van de motieven van de bestreden beslissingen en een theoretische uiteenzetting over de principes voor de beoordeling van de nood aan internationale bescherming.

Vervolgens voeren zij het volgende aan wat betreft de geloofwaardigheid van de door hen aangehaalde feiten en gebeurtenissen:

"Verzoekers bevestigen de feiten zoals verbeterd in het feitenrelaas.

Zij ontkennen niet dat O. A. (...) onduidelijk was tijdens het uitzetten van het relaas, in bijzonder op pagina 6 van zijn tweede persoonlijke onderhoud en dat hieruit zou kunnen worden begrepen dat hij de eerste ontmoeting van zijn broer met de bendelid tussen 27 en 30 april situeert. Hij heeft de gebeurtenissen blijkbaar vermengt.

Zij bevestigen ook dat zij op 9 mei moesten uitstappen.

Hoewel deze tegenstrijdigheden inderdaad als een negatieve indicatie kan worden beschouwd op vlak van geloofwaardigheid vragen zij rekening te houden met de rest van hun verklaringen waar zij concreet, gedetailleerd en specifiek de verschillende feiten uiteen hebben uiteengezet en die in de grote lijnen samenhangend zijn.

Ondanks het feit dat M. A. (...) inderdaad nog tot 20 mei is blijven werken. Echter was dit noodzakelijk om hun reis te financieren (CGVS M. A. (...) I, p. 6). Verzoeker vertelt ook dat deze beslissing om zijn opzegtermijn te presteren een beslissing is die hij nam na een moeilijke evenwichtsoefening in een bijzondere onzekere situatie (CGVS II, p. 8) met nodige aanpassingen van zijn uurrooster. Deze verklaringen komen geloofwaardig voor.

In verband met de klacht van 24 mei 2019 moet er worden opgemerkt dat deze klacht niet in een politiebureau werd neergelecht maar rechtstreeks bij het openbaar ministerie. Verzoekers hebben zo gehandeld omdat zij toen hebben ingeschat dat het risico dat het openbaar ministerie informatie zou doorspelen naar de bende minder hoog is dan als zij bij de politie zouden stappen.

Het blijkt ook dat zij van het openbaar ministerie expliciet de informatie kregen dat de nationale autoriteiten geen bescherming zouden kunnen bieden. Dit is ook voor hen het beslissend moment om het land te verlaten.

Dat verzoekers toch mogelijkheden zochten om bescherming te krijgen ondanks de bedreiging van de bende is geloofwaardig.

Ter bevestiging van het neerleggen van hun klacht leggen verzoekers een attest neer van de inspecteur die hun klacht opvolgt in El Salvador. Dit attest werd opgesteld op vraag van familieleden van verzoekers met doel hun relaas verder te staven.

Verzoekers kunnen geen uitleg geven voor de handelingen van de bende en het feit dat zij zich afwisselend richten naar O. A. (...) en M. A. (...). Men kan van hen ook niet verwachten dat zij de achterliggende redenen van de acties van een derde, de bendeleden, zouden kunnen weergeven met zekerheid en specificiteit. Zeker blijkt dat de bende om symbolische redenen soms acties voert die niet rationeel uit te leggen blijkt. Uit het document van Insight Crime dat verwerende partij toevoegt blijkt de territorium van de bende zowel een reële als een symbolisch belang heeft. De samenstel van het symbolisch en reëel belang is de aanleiding voor het feit dat de bende soms barbarisch en soms op eerste zicht zinloze daden van geweld pleegt (A mixture of these two elements leads the gang to commit barbaric and seemingly senseless acts of violence as well as develop social and political ties to the community where it operates.) Zij kunnen de feiten wel beschrijven, wat zij zo goed als mogelijk hebben proberen te doen.

Uiteindelijk menen zij dat verwerende partij niet zomaar kan stellen dat de bende MS 13 geen nood aan rekrutering heeft om hun relaas als ongeloofwaardig te stellen. Hoewel verzoekers aangeven dat hen werd gevraagd om met de bende samen te werken, door informatie door te geven of diensten zoals vervoer te verlenen, werden zij niet gevraagd om lid te worden van de bende als zich.

Daarnaast zijn de bronnen verdeeld over het vrijwillig of gedwongen karakter van de rekrutering. Sommige bronnen stellen dat het begint met een eenvoudige samenwerking die zich voortzet tot het punt waar een weigering om deel te maken van de bende niet meer mogelijk is (Zie Home Office, pp. 24-25).

Uiteindelijk is het niet betwist dat de bende dwingen om diensten te leveren en dat zich tegen eisen van de bende verzetten een verhoogd risico op vervolging met zich meebrengt (zie COI Focus veiligheidssituatie, pp. 11-13)."

Verzoekers besluiten dat hun relaas als geloofwaardig moet worden beschouwd, indien nodig met toepassing van het voordeel van de twijfel overeenkomstig artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, gezien daar volgens hen alle voorwaarden voor vervuld zijn.

Vervolgens stellen verzoekers dat het feit dat men het slachtoffer is van de bendes en hun praktijken in de context van El Salvador een zwaarwichtig feit is dat een gegronde vrees met zich meebrengt en een reëel risico inhoudt op een schending van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955, zonder dat er een bescherming van de nationale autoriteiten beschikbaar is, en menen zij dat de ernst van de incidenten die zij in El Salvador ondergaan hebben en de impact daarvan onmogelijk onderschat kan worden en in overweging moet worden genomen, waarna zij verwijzen naar de artikelen 48/3, § 2, eerste lid, en 48/7 van de Vreemdelingenwet. Deze laatste bepaling houdt volgens verzoekers een omkering van de bewijslast in, in die zin dat bij reeds ondergane vervolging of ernstige schade of bij ondergane bedreiging daarmee, de commissaris-generaal, en na eventueel beroep de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met hervormingsbevoegdheid, het tegenbewijs dient te leveren van "goede redenen" om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Verzoekers betogen dat, aangezien hun verklaringen aantonen dat zij reeds slachtoffer waren van bedreigingen vanuit de *pandilla*, er moet worden vermoed dat deze bedreigingen opnieuw zullen plaatsvinden in geval van terugkeer, in het bijzonder nu uit de objectieve informatie inzake de situatie in El Salvador blijkt dat deze gebeurtenis een groot risico op toekomstige vervolging met zich meebrengt. Verzoekers wijzen op de algemene context in El Salvador die wordt gekenmerkt door een heel hoog niveau van geweld als gevolg van een gewapende strijd tussen bendes (de *mara's* of *pandilla's*) onderling en tussen de bendes en de veiligheidsdiensten (politie en leger). De bendes zijn overal aanwezig, zowel in ruraal als stedelijk gebied, en zijn actief in, volgens sommige schattingen, 247 van de 262 gemeentes van het land. Als gevolg van deze situatie en de extreme mate en vormen van geweld dat er op onophoudelijke wijze plaatsvindt, wordt El Salvador door talrijke gezaghebbende organisaties en bronnen beschouwd als een van de meest gewelddadige landen ter wereld. Verzoekers verwijzen hiervoor naar de COI Focus "El Salvador. Situation Sécuritaire" van 15 juli 2019, waarin een aantal categorieën worden opgesomd van personen die in El Salvador een verhoogd risico lopen om het doelwit te worden van "bendegerelateerd" geweld. Onder verwijzing naar deze COI Focus argumenteren verzoekers dat zij deel uitmaken van deze risicocategorieën aangezien zij verzet hebben geuit tegen het gezag van de bende. De organisatie van de bendes maakt dat informatie over personen die bij bendes in een negatief daglicht staan, bewaard en in sommige gevallen ook verspreid wordt naar leden van dezelfde bende in andere wijken. Dit uit zich in het feit dat wie verhuist of zich als nieuwkomer in een wijk vestigt mogelijk

het voorwerp uitmaakt van een onderzoek door de heersende bende, die de situatie van deze persoon checkt bij de bendeleden van de kolonie van oorsprong van de betrokkene. Eens men bij de bende als individu in een negatief daglicht komt te staan, is de kans dan ook reëel dat deze informatie bewaard wordt en in geval van terugkeer naar El Salvador, van zodra men in contact komt met leden van diezelfde bende, boven komt drijven, aldus verzoekers. Verzoekers betogen nog dat objectieve informatie bevestigt dat personen die reeds eerder individueel problemen met bendes ondervonden werkelijk een groot risico lopen om in geval van terugkeer opnieuw ernstige problemen te ondervinden zoals afpersing, wanbehandelingen, belemmering van de persoonlijke vrijheid of zelfs moord, of moord van familieleden, en verwijzen hiertoe naar de COI Focus "*Salvador. Retour au pays des ressortissants*" van 12 juli 2019 en de update ervan van 9 januari 2020 en naar andere bronnen die deze informatie zouden bevestigen. Verzoekers besluiten dat in het licht van deze informatie kan worden aangenomen dat zij een groot risico lopen om in geval van terugkeer door de bende vervolgd te zullen worden en achten het, rekening houdend met het bestaan van dit risico, absoluut geen optie om naar El Salvador terug te keren.

Verzoekers wijzen tevens op het bestaan van andere elementen en stellen dat terugkeer naar El Salvador een complex gegeven is dat door verschillende factoren kan worden beïnvloed, waaronder het profiel van de verzoeker. Zij verwijzen naar een arrest van de Raad waarin gesteld wordt dat "*verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen dienen met verhoogde aandacht te worden onderzocht*" en menen dat hoe hoger het risicoprofiel is, hoe ruimer het voordeel van de twijfel toegepast moet worden. Met verwijzing naar de COI Focus "*Salvador. Retour au pays des ressortissants*" van 12 juli 2019 en deze van 9 januari 2020 voegen verzoekers verder toe dat hun verblijf in het buitenland *an sich* eveneens aanleiding geeft tot een verhoogd risico om bij terugkeer als welvarend te worden beschouwd en het slachtoffer te worden van afpersing en de daarmee vaak gepaard gaande gewelddaden. Enkel het IOM meldt dat zij geen weet hebben van personen die na terugkeer problemen ondervonden met de bendes, maar geeft wel toe dat de ondersteuning ingewikkeld is aangezien er regio's zijn die zo onveilig zijn dat zij er zich niet verplaatsen. Daarboven stelt het IOM geen informatie bij te houden in verband met de veiligheidssituatie van terugkeerders omdat vrijwillige terugkeer met ondersteuning enkel gebeurt voor gevallen waar het bestaan van een veiligheidsrisico onderzocht werd en er besloten werd dat er geen veiligheidsrisico bestond. Daarnaast halen verzoekers aan dat Veronica Reyna stelt dat de personen die terugkeren zich in dezelfde situatie zullen bevinden als andere Salvadoranen, maar dat zij er wel aan toevoegt dat er een verhoogd risico bestaat indien blijkt dat hun koopkracht verbeterd is, wat ook het standpunt is van Karla Rodriguez en een onderzoeker van de UCA en wordt bevestigd door Human Rights Watch. Verzoekers menen dat dit niet tegenstrijdig is met de andere informatie die stelt dat het doorslaggevend risicoverhogend element de perceptie is, in hoofde van de bendeleden die in de wijk van herinstallatie actief zijn, dat de persoon economische middelen heeft. Deze perceptie bestaat volgens verzoekers frequent wanneer iemand uit het buitenland komt en/of er familieleden heeft, wat voor hen het geval is, wat zij bevestigd achten door de COI Focus "*El Salvador: Retour au pays des ressortissants*" van 9 januari 2020 waaruit zij vervolgens citeren. Het bestaan van een verhoogd risico in geval van terugkeer blijkt volgens verzoekers heel duidelijk uit de inhoud van het rapport "*Deported to Danger – United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*" van Human Rights Watch van februari 2020 waarin er monitoring werd gedaan aan moorden en andere bedreigingen of aanvallen van personen die na een verblijf in het buitenland naar El Salvador gedeporteerd worden en dat de informatie van de "*speciale rapporteur van de verenigde Naties over Mensenrechten*" bevestigt. Verzoekers menen dat op basis van deze informatie dient te worden besloten dat zij verschillende kenmerken vertonen op basis waarvan zij als risicopersonen dienen te worden beschouwd in geval van terugkeer naar El Salvador. Verzoekers concluderen op basis van "*het cumulatief effect van deze risicofactoren*" dat zij een risico op vervolging of op ernstige schade in geval van terugkeer voldoende aannemelijk hebben gemaakt.

Voorts halen verzoekers landeninformatie aan waaruit volgens hen blijkt dat de Salvadoraanse autoriteiten ofwel niet in staat zijn ofwel niet bereid zijn om een daadwerkelijke bescherming te bieden aan de personen die slachtoffer zijn van de bendes. In die optiek betogen verzoekers dat ook een hervestiging op een andere locatie in El Salvador hen geen veiligheid kan bieden. Aangezien zij niet behoren tot de hogere sociale klassen, maar tot de lage of middenklasse, zijn zij niet in staat zich op een plaats te vestigen waar de bendes niet aanwezig zijn (beveiligde wijken) en zullen zij bij een hervestiging het voorwerp vormen van een onderzoek door de daar aanwezige bendeleden. Verzoekers citeren uit voornoemd rapport van Human Rights Watch dat volgens hen bevestigt dat interne hervestiging uiterst moeilijk en gevaarlijk is. Zij zijn dan ook van mening dat de specifieke gebeurtenissen die zij ondergingen in El Salvador ertoe leiden dat zij in geval van terugkeer naar dat

land een reëel risico lopen om als gevolg hiervan vervolgd of ernstig geschaad te worden, zonder dat zij zich elders in hun land van herkomst aan dit gevaar kunnen onttrekken.

Verzoekers verwijzen voorts naar artikel 48/3, § 4, e), van de Vreemdelingenwet voor wat betreft het begrip 'politieke overtuiging' en artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, waaruit blijkt dat vervolging of ernstige schade kan uitgaan van of worden veroorzaakt door niet-overheidsactoren. Zij stellen dat uit verschillende bronnen blijkt dat de bendes in El Salvador niet als louter gemeenrechtelijke criminele actoren opereren, maar dat zij wel degelijk de voorbije jaren in grote mate gepolitiseerd zijn en als een parallelle autoriteit, naast de staat, functioneren, zodat zij zonder enige twijfel een actor bedoeld in artikel 48/5, § 1, b) of c), van de Vreemdelingenwet vormen. Een vorm van verzet tegen deze autoriteit vormt wel degelijk de uiting van een politieke overtuiging, met name het standpunt dat men de bendes niet in deze positie wil bestendigen, aldus verzoekers, die menen dat de vervolging door de bende die zij vrezen wel degelijk een vervolging is "*die het vervolg is van een (toegeschreven politieke) verzetsdaad ten opzichte van de autoriteit van de bende*". Verzoekers zijn er dan ook van overtuigd wel degelijk vervolging te vrezen omwille van hun politieke overtuiging, in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève). Minstens maken zij naar eigen zeggen deel uit van een sociale groep van personen "*omwille van hun weigering om met hen samen te werken*". Dit vormt volgens hen een fundamenteel kenmerk van hun identiteit dat zij niet hebben gekozen en niet kunnen opgeven.

Ten slotte verwijzen verzoekers voor de interpretatie van het begrip "*gewapend conflict*" uit artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 30 januari 2014 in de zaak C-285/12, "*Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*", naar de conclusie van de advocaat-generaal in deze zaak en naar het standpunt van UNHCR. Zij wijzen erop dat er in de COI Focus over de veiligheidssituatie in El Salvador een compilatie van uiteenlopende analyses over de aard van het geweld wordt aangegeven, maar dat er geen specifieke analyse wordt gemaakt van de kwalificatie van deze situatie ten opzichte van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. De notie van gewapend conflict zoals bedoeld in deze bepaling moet volgens hen autonoom worden toegepast en niet naar analogie met de definitie van de notie gewapend conflict in het kader van het internationaal humanitair recht. Zij voeren aan dat de veiligheidssituatie, de tactieken, strategieën en doelwitten van de bendes in El Salvador na 2015 sterk evolueerden, dat daar waar zij vroeger voornamelijk criminele doelen hadden blijkt dat zij nu ook politieke ambities hebben en controle wensen te hebben over regio's en gebieden en vooral bevolkingen, dat zij ook de directe strijd zijn aangegaan met de officiële veiligheidsdiensten van het land, dat de veiligheidssituatie in El Salvador geëvolueerd is van wijdverspreide criminaliteit naar een gewapend conflict tussen bendes onderling en tussen de bendes en de overheid, dat de bendes in El Salvador een zekere organisatie kennen en toegang hebben tot wapens die gebruikt worden in gewelddadige acties tegen de bevolking enerzijds en de overheid anderzijds, en de ambitie hebben om territorium en bevolkingen te controleren, dat het niveau van het geweld op het niveau of hoger is dan het niveau van geweld in conflictzones, dat het niveau van geweld ook diepgaande gevolgen heeft voor het publiek leven, van beperkingen in mobiliteit van burgers tot een groot aantal gedwongen verplaatsingen (jaarlijks 4 à 5% van de bevolking), dat de defensie-minister van El Salvador zelf de veiligheidssituatie in El Salvador als gewapend conflict heeft gekwalificeerd, en dat de GIWPS besluit dat er ernstige aanwijzingen zijn om te besluiten dat ook in het internationaal humanitair recht de situatie als een gewapend conflict moet worden gekwalificeerd. Gezien het bestaan van hoge aantallen slachtoffers, het inzetten van het leger tegen de bendes, de gebruikte strategieën en tactieken van zowel de bendes als de overheid, het niveau van organisatie van de bendes, hun effectieve territoriale controle en de impact van de veiligheidssituatie op het leven van de burgers en op het publiek leven in het algemeen, moet volgens verzoekers worden besloten dat er in El Salvador een conflict plaatsvindt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekers wijzen er nog op dat de ernst van het geweld in El Salvador wordt gedocumenteerd in de informatie van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS), dat El Salvador één van de gevaarlijkste landen ter wereld is, waarschijnlijk zelfs het gevaarlijkste land ter wereld, en dat niemand, behalve de hoogste sociale klassen, aan de invloed en de gewelddaden van de bendes kan ontsnappen.

Verzoekers stellen ook persoonlijke omstandigheden te vertonen die het risico om het slachtoffer te worden van het bendegeweld in El Salvador verhogen. Zij wijzen erop dat zij niet behoren tot de hogere klassen, dat zij het land hebben verlaten en door de bendes onderzocht zullen worden in geval van terugkeer, wat volgens hen waarschijnlijk andere omstandigheden aan het licht zal brengen, zoals het feit dat zij in het buitenland verbleven, wat de indruk zal wekken dat zij over voldoende financiële

middelen beschikken en van hen een doelwit zal maken voor afpersing en het daarmee gepaard gaande geweld, en dat zij al eerder het slachtoffer waren van de bendes in El Salvador. Om deze redenen menen zij dat hun het statuut van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet moet worden toegekend.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- de COI Focus "*Salvador. Retour au pays des ressortissants*" van 12 juli 2019 (stuk 3);
- het rapport "*Deported to Danger - United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*" van Human Rights Watch van februari 2020 (stuk 4);
- het artikel "*Political Refugees from El Salvador; Gang Politics, the State and Asylum Claims*" van P.J. McNamara in *Refugee Survey Quarterly*, 2017, n° 36, p. 1-24 (stuk 5);
- het "*Rapport de la Rapporteuse spéciale sur les droits de l'homme des personnes déplacées dans leur propre pays concernant sa visite en El Salvador*" van Nations Unies, Assemblée Générale, Conseil des droits de l'homme van 23 april 2018 (stuk 6);
- het persartikel "*La Fuerza Armada de El Salvador condena el asesinato de cuatro militares*" uit *La Vanguardia* van 29 april 2019 (stuk 7);
- de "*Policy Brief, Gang Violence as Armed Conflict: A New Perspective on El Salvador*" van A. Applebaum en B. Mawby, GIWPS, november 2018 (stuk 8).

2.2.2. Op 12 februari 2021 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin wordt gerefereerd aan de COI Focus "*El Salvador. Retour au pays des ressortissants*" van 17 december 2020 en de COI Focus "*El Salvador. Situation sécuritaire*" van 12 oktober 2020.

2.2.3. Op 19 februari 2021 leggen verzoekers overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij zij, blijkens de inventaris, een attest van de inspecteur C. S. van de afdeling Soyapango van de Nationale Burgerlijke Politie van El Salvador van 5 juli 2020 (stuk 1) en een beëdigde vertaling hiervan (stuk 2) voegen.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*". Onder "*middel*" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voeren verzoekers de schending aan van de rechten van verdediging, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij hun rechten van verdediging geschonden achten.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissingen zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze

beslissing een motivering in feite, met name dat aan eerste verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) uit zijn verklaringen blijkt dat hij en zijn broer geen problemen hebben gekend met de autoriteiten in El Salvador en zij niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij in El Salvador daadwerkelijk geveiseerd worden door bendeleden, nu (i) hun verklaringen tal van tegenstrijdigheden en discrepanties bevatten die de geloofwaardigheid van hun asielaanspraak aantasten, (ii) hun verklaringen voorts niet weten te overtuigen van een daadwerkelijke vrees of reëel risico, en (iii) er vragen rijzen over de *modus operandi* die de bendeleden volgens hun verklaringen hanteerden, omdat (B) zijn profiel als jonge man op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen, omdat (C) de documenten die hij neerlegt deze appreciatie niet kunnen ombuigen, omdat (D) er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat hij louter en alleen op basis van zijn verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling, en omdat (E) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat tweede verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming volledig steunt op dezelfde motieven die eerste verzoeker in het kader van zijn verzoek heeft aangehaald en dat in het kader van het verzoek van eerste verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen werd, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (*cf.* RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekers verklaren bij terugkeer naar El Salvador te vrezen dat zij zullen worden vermoord door leden van de bende *Mara Salvatrucha* (hierna: MS-13) die hen eerder met de dood zouden hebben bedreigd in de gemeente Soyapango, van waar verzoekers verklaren afkomstig te zijn. De problemen zouden begonnen zijn toen eerste verzoeker omstreeks 15 of 17 april 2019 op weg naar zijn werk benaderd werd door een lid van MS-13 dat hem vroeg de bende een gunst te verlenen door informatie door te spelen over het aantal politieagenten aanwezig op het politiebureau waarlangs eerste verzoeker met de bus zou passeren. Eerste verzoeker zou dit geweigerd hebben, tot woede van het bendelid, en aan de situatie zijn kunnen ontsnappen door op de bus te stappen die net kwam aangereden. Vanaf de volgende dag zou eerste verzoeker zich door tweede verzoeker met de auto hebben laten voeren van en naar zijn werk en de avondlessen Engels die hij volgde. Tussen 28 en 30 april 2019 zou tweede verzoeker door hetzelfde bendelid benaderd zijn toen hij samen met eerste verzoeker 's avonds huiswaarts keerde en eerste verzoeker de auto was uitgestapt om de poort te openen van een steegje waarlangs zij dienden te passeren. Het bendelid zou tweede verzoeker eerst gevraagd hebben naar zijn naam, zijn tewerkstelling en zijn band met eerste verzoeker en hem vervolgens twintig dollar hebben gevraagd. Tweede verzoeker zou geantwoord hebben dat hij maar tien dollar had en deze afgegeven hebben, waarop hij en eerste verzoeker zouden zijn verder gereden. Op 1 of 2 mei 2019 zou tweede verzoeker opnieuw door hetzelfde bendelid benaderd zijn toen eerste verzoeker de poort van het steegje wou openen en hij in de wagen wachtte. Dit keer zou het bendelid gevraagd hebben om hem

met de auto naar een andere buurt te brengen. Tweede verzoeker zou dit geweigerd hebben onder het voorwendsel dat zijn auto defect was en daarop zou het bendelid hem tien dollar hebben gevraagd, wat tweede verzoeker hem zou hebben gegeven. Op 9 mei 2019 zouden verzoekers door vier gewapende bendeleden, waaronder het bendelid dat hen eerder had lastiggevallen, zijn tegengehouden toen zij 's avonds met de auto op weg waren naar huis en het bevel hebben gekregen om uit te stappen. De bendeleden zouden verzoekers gezegd hebben dat hun laatste uur geslagen had en dat ze hen gingen vermoorden. Plots zou één van hen zijn opgebeld door een persoon die hen verwittigde dat “*ze eraan kwamen*”, waarop de bendeleden de benen zouden hebben genomen, evenwel niet alvorens verzoekers te waarschuwen dat hun familie de gevolgen zou dragen indien zij iemand iets zouden zeggen over wat gebeurd was. Eerste verzoeker zou na dit incident niet langer naar zijn werk of avondlessen zijn gegaan en tweede verzoeker zou nog tot 20 mei 2019 zijn blijven werken nadat hij reeds op 5 mei 2019 ontslag had genomen bij zijn werkgever maar nog zijn opzegtermijn moest volmaken. Op 24 mei 2019 zouden verzoekers klacht hebben ingediend bij het openbaar ministerie maar van de betrokken ambtenaar te horen hebben gekregen dat hij hen niets kon garanderen. Hierop zouden verzoekers een manier hebben gezocht om hun land te verlaten. Op 4 juni 2019 reisden zij via Spanje naar België, waar zij op 5 juni 2019 aankwamen.

Ter staving van hun verzoeken legden verzoekers in de loop van de administratieve procedure hun identiteitskaarten, hun paspoorten, bewijzen met betrekking tot hun opleiding en tewerkstelling en twee documenten met betrekking tot de door hen neergelegde klacht bij het openbaar ministerie neer. Tevens legde tweede verzoeker zijn rijbewijs en de eigendomsakte van zijn huis neer (administratief dossier (hierna: adm. doss.) eerste verzoeker, stuk 5, map met ‘documenten’, en adm. doss. tweede verzoeker, stuk 5, map met ‘documenten’).

Wat betreft de neergelegde stukken met betrekking tot de klacht die verzoekers bij het openbaar ministerie zouden hebben ingediend, stelt de Raad vast dat de concrete inhoud van de neergelegde klacht uit deze stukken op geen enkele manier valt af te leiden. Hiermee geconfronteerd, verklaarde tweede verzoeker dat dit het enige document is dat ze geven op het openbaar ministerie (adm. doss. tweede verzoeker, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud van 5 maart 2020, p. 7), wat opmerkelijk is, aangezien eerste verzoeker verklaarde dat hun verklaringen wel degelijk genoteerd werden (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud van 5 maart 2020, p. 10).

Wat de overige door verzoekers in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten betreft, overweegt de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen dat deze hun identiteit, nationaliteit, scholing, tewerkstelling en eigendom betreffen en dat deze elementen niet ter discussie staan. Deze elementen houden geen verband met de door verzoekers aangehaalde vervolgingsfeiten.

In hun verzoekschrift geven verzoekers aan dat zij ter bevestiging van het neerleggen van hun klacht een attest neerleggen van de inspecteur die hun klacht in El Salvador opvolgt. De Raad kan slechts vaststellen dat dergelijk attest zich niet in de administratieve dossiers bevindt en dat het evenmin gevoegd wordt bij het verzoekschrift of een latere aanvullende nota.

Verzoekers brengen middels een op 19 februari 2021 neergelegde aanvullende nota een attest bij van de Nationale Burgerlijke Politie, afdeling Soyapango, dat volgens hen hun relaas bevestigt, alsook het feit dat hun klacht bij het parket over deze feiten gaat (aanvullende nota verzoekers, stuk 1). De Raad merkt op dat dit document op vraag van verzoekers werd opgesteld en aldus een gesolliciteerd karakter heeft. Tevens blijkt uit de gevoegde vertaling dat de voorgehouden feiten van 9 mei 2019 slechts zeer summier worden aangehaald in dit attest, dat voor het overige algemene informatie over de aanwezigheid van MS-13 in Soyapango meegeeft (aanvullende nota verzoekers, stuk 2). De Raad wijst er verder op dat in dit attest kan worden gelezen dat de bendeleden aan verzoekers zeiden “*dat indien ze niet meewerkten met la Mara, ze hen gingen vermoorden*”. Dit strookt evenwel niet met de verklaringen die verzoekers hierover hebben afgelegd op het CGVS, waaruit blijkt dat zij op 9 mei 2019 niet voor de keuze werden gesteld om hun medewerking te verlenen of te worden vermoord doch zonder meer te horen kregen dat hun dag gekomen was en dat ze zouden worden vermoord (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud van 5 maart 2020, p. 9; adm. doss. tweede verzoeker, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud van 5 maart 2020, p. 4 en 6-7). Het is bovendien opmerkelijk dat het attest werd afgegeven door de Nationale Burgerlijke Politie, nu verzoekers verklaard hebben dat zij voor hun vertrek geen klacht hadden willen indienen bij de politie omdat die banden zou hebben met de bendes en het hen veiliger leek om naar het openbaar ministerie te stappen (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud van

10 februari 2020, p. 10, en notities van het persoonlijk onderhoud van 5 maart 2020, p. 10; adm. doss. tweede verzoeker, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud van 5 maart 2020, p. 4). Tevens stelt de Raad vast dat verzoekers geen origineel attest maar een fotokopie bijbrengen. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan hoe dan ook slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). De Raad wenst er verzoekers ten slotte bijkomend aan te herinneren dat zij er ingevolge de op hen rustende medewerkingsplicht toe gehouden zijn documenten en andere stukken ter staving van hun vluchtrelaas zo spoedig mogelijk aan te brengen. Waar het attest dateert van 5 juli 2020, kan niet worden ingezien – en verzoekers lichten niet toe – waarom verzoekers dit stuk niet eerder hadden kunnen bijbrengen. Het kan niet ernstig worden genoemd dat verzoekers middels een aanvullende nota kort voor de terechtzitting in het kader van onderhavig beroep een stavingstuk bijbrengen dat zij reeds veel eerder in de procedure hadden kunnen bijbrengen. Deze weinig proactieve houding doet vragen rijzen bij de ernst en de geloofwaardigheid van de door hen voorgehouden vrees. Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen, is voormeld attest onvoldoende bewijskrachtig om het vluchtrelaas van verzoekers en de inhoud van hun vermeende klacht bij het openbaar ministerie zonder meer te bevestigen.

De Raad besluit dat verzoekers een zekere inspanning hebben geleverd om hun verzoeken om internationale bescherming te staven met documenten, maar dat deze documenten niet volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekers voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met hun land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

De commissaris-generaal wijst in de bestreden beslissingen terecht op meerdere tegenstrijdigheden en discrepanties in de verklaringen die verzoekers hebben afgelegd met betrekking tot de door hen voorgehouden problemen met leden van de bende MS-13. De volgende vaststellingen in hoofde van eerste verzoeker zijn pertinent en terecht en vinden steun in de administratieve dossiers:

“Zo verklaart u dat uw broer tussen 27 en 30 april (...) door het bendelid dat u eerder tussen 15 en 18 april 2019 had benaderd gevraagd werd om hem met de auto naar een andere wijk te brengen. Later die dag werden uw broer en u benaderd door bendeleden toen jullie met de wagen thuis aankwamen. U stapte uit de wagen om de toegangspoort tot een steegje op weg naar jullie huis te openen, terwijl uw broer in de wagen wachtte. Hij vroeg naar de naam van uw broer, waar hij werkte en wat de aard van zijn relatie met u was. Uw broer antwoordde op deze vragen, waarop het bendelid hem 20 dollar vroeg. Uw broer zei dat hij maar 10 dollar had en gaf hem dit bedrag (CGVS II, p. 6). Uw broer M. A. (...) verklaart dat hij voor het eerst door het bendelid werd benaderd tussen 28 en 30 april. Het bendelid vroeg hem wie hij was, wat zijn naam was, waar hij werkte en wat zijn band was met u (CGVS II (...), p. 3). Het bendelid vroeg hem 20 dollar. Uw broer gaf hem 10 dollar (CGVS II (...), p. 3-4). Hij was op dat moment in de wagen, terwijl u de poort aan het opendoen was (CGVS II (...), p. 5). Over een eerdere ontmoeting diezelfde dag met het bendelid dat hem vroeg hem te vervoeren maakt hij in tegenstellig tot u geen gewag. Volgens uw broer gebeurde dit tijdens het incident dat plaatsvond tussen 1 en 3 mei 2019. Uw broer verklaart dat het bendelid hem toen vroeg of hij hem naar Santa Lucia kon brengen, hij dit weigerde en het bendelid hem hierop 10 dollar vroeg (CGVS II (...), p. 6). Uw broer verklaart dat dit de enige keer was dat het bendelid vroeg om hem te vervoeren (CGVS II (...), p. 6). Volgens uw broer stond u op dat moment aan de poort van het steegje (CGVS II (...), p. 6). Bij confrontatie met jullie tegenstrijdigheden geven jullie geen verklarende uitleg. Jullie blijven beiden gewoon vasthouden aan jullie verklaringen (CGVS II, p. 11 en CGVS (...), p. 9). Nochtans vermeldde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS ook dat uw broer vóór mei niet werd benaderd met de vraag om vervoer. U stelde toen dat die vraag hem werd gesteld tijdens het incident dat begin mei plaatsvond (CGVS I, p. 10). Deze tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de verklaringen met uw broer enerzijds en tussen uw eigen verklaringen anderzijds, zetten de geloofwaardigheid van jullie verklaringen op de helling, te meer daar u de weigering van uw broer om het bendelid te vervoeren verbindt aan het incident dat later plaatsvond tussen 27 en 30 april, meer bepaald aan de vraag van het bendelid om hem 20 dollar te geven en zijn eis om met hem samen te werken (CGVS II, p. 6).

Zo ook zijn jullie verklaringen over het incident dat plaatsvond op 9 mei 2019 niet eensluidend. U verklaarde tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat u en uw broer uit de wagen stapten toen jullie dit werd bevolen (CGVS I, p. 12). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaart u opnieuw dat jullie werden bevolen om uit de wagen te stappen (CGVS II, p. 9). Op de vraag of jullie uit de auto gestapt zijn, zegt u echter “neen” (CGVS II, p. 9). Op de vraag of jullie toen uit de auto zijn gestapt antwoordt uw broer dan weer “ja” (CGVS II (...), p. 7). Geconfronteerd met uw verklaringen hieromtrent, zegt hij louter

dat hij niet weet waarom u dit zei en dat jullie wel uitgestapt zijn (CGVS II (...), p. 7). Die verklaring heft de tegenstrijdigheid niet op."

Door in hun verzoekschrift eenvoudigweg een bepaalde versie van de feiten te bevestigen, heffen verzoekers de vastgestelde tegenstrijdigheden in hun verklaringen niet op, noch bieden zij daarvoor enige verklaring of verschoning. Verzoekers kunnen verder niet overtuigen waar zij stellen dat eerste verzoeker tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS de gebeurtenissen blijkbaar heeft vermengd in zoverre zij daarmee doelen op zijn verklaringen volgens de welke zijn broer reeds bij diens eerste ontmoeting met het bendelid eind april 2019 gevraagd werd om een rit (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud van 5 maart 2020, p. 6-8), te meer nu eerste verzoeker deze verklaringen na confrontatie met de tegenstrijdige verklaringen van zijn broer expliciet bevestigde (*ibid.*, p. 11). Waar verzoekers vragen *"rekening te houden met de rest van hun verklaringen waar zij concreet, gedetailleerd en specifiek de verschillende feiten (...) hebben uiteengezet en die in grote lijnen samenhangend zijn"*, weerleggen zij niet dat de hoger vastgestelde tegenstrijdigheden betrekking hebben op de kern van hun relaas en op zich van aard zijn de geloofwaardigheid ervan in ernstige mate aan te tasten.

Verder kan de commissaris-generaal worden gevolgd waar hij in de bestreden beslissingen overweegt dat de verklaringen van verzoekers niet weten te overtuigen van een daadwerkelijke vrees of een reëel risico. Dit wordt in hoofde van eerste verzoeker als volgt toegelicht:

"Zo besloot u de dag na het incident op 9 mei 2019, uit vrees voor de bende thuis te blijven en niet meer te gaan werken en buiten te gaan (CGVS II, p. 4). Uw broer daarentegen, die zijn ontslag op 5 mei 2019 had gegeven, stopte pas op 20 mei met werken omdat hij zijn opzegtermijn nog moest doen (CGVS I (...), p. 7 en CGVS II (...), p. 7-8). Op de vraag waarom hij zijn opzegtermijn nog deed na het incident van 9 mei 2019, verklaart uw broer dat dit een wettelijke verplichting is in El Salvador. Hij verklaart hierbij dat zijn uurrooster werd aangepast zodat hij niet op hetzelfde ogenblik thuis zou komen als op de momenten dat de bendes hem hadden gezien (CGVS II (...), p. 8). Indien jullie daadwerkelijk de bende MS-13 vreesden, is het ongeacht de wijziging van uurrooster opmerkelijk dat uw broer bleef werken enkel en alleen omdat dat een wettelijke verplichting is. Zo ook moet opgemerkt dat jullie, nadat er jullie op 9 mei 2019 expliciet werd gezegd dat de bende jullie familie zou viseren indien jullie tegen iemand iets zouden zeggen, op 24 mei 2019 toch klacht gingen indienen (CGVS II, p. 10). Uw broer verklaart in dit verband dat jullie bang waren om klacht in te dienen door de bedreiging die naar jullie familie gericht was (CGVS II (...), p. 8). Vreemd genoeg verklaart hij later, wanneer gevraagd naar de woonplaats van jullie ouders, dat de bendeleden misschien niet weten dat jullie klacht gingen indienen, dat het over jullie ging en dat ze niet weten waar jullie zijn (CGVS II (...), p. 8). Ook u verklaart overigens dat uw familie nooit problemen heeft gehad met bendes (CGVS II, p. 5) en uw ouders wonen nog steeds in hetzelfde huis (CGVS II, p. 10). Uw broer verklaart uitdrukkelijk dat niemand van uw familie iets is overkomen na het incident van 9 mei (CGVS II (...), p. 7). De ernst en waarachtigheid van jullie verklaringen is hierdoor aangetast."

Met hun betoog dat tweede verzoeker de beslissing om zijn opzegtermijn te presteren nam na een moeilijke evenwichtsoefening in een bijzonder onzekere situatie en met de nodige aanpassingen van zijn uurrooster, verklaren noch verschonen verzoekers zijn gedrag op afdoende wijze in het licht van de dreiging waaraan zij zouden zijn blootgesteld en de vrees die zij hierdoor beweren te hebben gehad. De bewering dat de vergoeding die tweede verzoeker zou hebben gekregen bij zijn ontslag noodzakelijk was om hun reis te financieren, kan niet overtuigen. Tweede verzoeker heeft deze reden niet aangehaald toen hij gevraagd werd waarom hij na 9 mei 2019 nog verder zijn opzegperiode wou volmaken en verwees louter naar het feit dat de wet van El Salvador dit verplicht. Hem er andermaal op gewezen dat het vreemd is dat hij zijn opzeg verderzette nadat een bendelid hem zei dat zijn laatste uur geslagen had, gaf tweede verzoeker een warrige uitleg waarin hij verwees naar zijn ontslag op 5 mei 2019 en zijn beweegredenen daartoe, doch maakte hij evenmin melding van een vermeende nood aan financiële middelen om het vertrek van hem en eerste verzoeker te bekostigen (adm. doss. tweede verzoeker, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud van 5 maart 2020, p. 7-8).

Door louter hun verklaringen te herhalen dat zij hun klacht niet bij de politie maar rechtstreeks bij het openbaar ministerie hebben neergelegd omdat zij de inschatting maakten dat het risico dat informatie zou worden doorspeeld naar de bende zo minder hoog was en dat zij weliswaar bescherming hebben gezocht maar te horen kregen dat de nationale autoriteiten geen bescherming zouden kunnen bieden, verklaren verzoekers niet waarom zij in weerwil van de dreigementen die door de bende werden geuit aan het adres van hun familie uiteindelijk toch het risico hebben genomen de autoriteiten in te lichten. Dit klemmt des te meer gelet op voormeld attest van de Nationale Burgerlijke Politie dat zij voegen bij hun

op 19 februari 2021 neergelegde aanvullende nota en waaruit moet worden besloten dat de politie op de hoogte is gebracht van hun klacht.

Voorts merkt de commissaris-generaal terecht op dat er vragen rijzen bij de *modus operandi* die de bendeleden volgens de verklaringen van verzoekers hebben gehanteerd. Dit wordt in de bestreden beslissingen als volgt toegelicht in hoofde van eerste verzoeker:

“Zo werd u tussen 15 en 18 april door een bendelid benaderd met de vraag om hem te informeren over het aantal politieagenten op het politiebureau dat u op uw route met de bus zou passeren. U weigerde, de man zei “ok pas maar op” en u kon ontkomen door op te stappen op een bus die net aankwam (CGVS II, p. 5). Pas tussen 27 en 30 april wordt u opnieuw benaderd door hetzelfde bendelid, maar uw broer krijgt op dat moment alle aandacht. U wordt nergens in betrokken, behalve dat het bendelid uw broer naar zijn band met u vraagt (CGVS II, p. 6). Ook tijdens de volgende incidenten wordt u niet meer rechtstreeks aangesproken en er wordt niet meer gerefereerd naar uw (weigering tot) samenwerking met de bende (CGVS II, p. 7-8-9). Uw broer wordt hiernaar gevraagd, waarop hij antwoordt dat ze het misschien al hadden geprobeerd bij u en dat ze misschien jullie beiden wilden rekruteren (CGVS II (...), p. 6). Indien de bende MS-13 u daadwerkelijk viseerde en uw samenwerking op het oog had, is dit een weinig aannemelijke manier van handelen. Bovendien is het niet duidelijk waarom de bende jullie met de dood bedreigden. Tijdens het incident van eind april 2019 vroeg het bendelid 20 dollar waarop uw broer hem 10 dollar gaf (CGVS II, p. 6). Tijdens het incident van begin mei 2019 vroeg het bendelid aan uw broer 10 dollar om voedsel te kopen, wat uw broer hem gaf (CGVS II, p. 8). Het is dan ook opmerkelijk dat slechts ongeveer een week later, op 9 mei 2019, opeens vier bendeleden jullie met de dood bedreigen (CGVS II, p. 9). Dat de bendeleden geen enkele referentie maakten naar jullie (gebrek aan) medewerking en jullie plots met de dood bedreigen doet twifelen aan de echtheid van jullie verklaringen. U wordt gevraagd of u een idee hebt van het motief van deze bedreiging, waarop u antwoordt dat u het niet weet en dat dit misschien het gevolg was van jullie weigering om hen te helpen (CGVS II, p. 9). U verklaart dat jullie zelf niet goed begrijpen waarom jullie bedreigd werden (CGVS II, p. 10). Indien de bende MS-13 u werkelijk wou rekruteren, is het weinig geloofwaardig dat zij u éénmaal, tijdens het eerste incident aanspreken, om u vervolgens met rust te laten tijdens de volgende twee incidenten, om u dan plots met de dood te bedreigen. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt bovendien dat de bende MS-13 zelden mensen dient te rekruteren. De drijfveren voor aansluiting bij de bende zijn hoofdzakelijk de sterke merknaam van de bende, gelijkgestemde individuen te willen vervoegen en het gevoel van bij een gemeenschap te horen. De reputatie van de bende lijkt in veel gevallen uiterst aantrekkelijk te zijn voor een toevloed aan nieuwe leden, waardoor de bende zelden zelf op zoek moet naar nieuwe leden. Wat betreft uw broer, is het weinig aannemelijk dat het bendelid hem twee maal om geld zou vragen, wat uw broer hem ook iedere keer gaf, om hem dan plots met de dood te bedreigen. Deze vaststellingen ondergraven verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”

Met het betoog in het verzoekschrift dat zij geen uitleg hebben voor de handelingen van de bende en het feit dat die zich afwisselend richtte tot één van hen en dat men van hen niet kan verwachten dat zij de achterliggende redenen van de acties van de bendeleden met zekerheid en specificiteit zouden kunnen weergeven, ondernemen verzoekers geen ernstige poging om de bovenstaande motieven, die draagkrachtig zijn en steun vinden in de administratieve dossiers, te weerleggen of te ontkrachten. De Raad benadrukt dat het aan verzoekers toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel in gebreke blijven. Door louter te verwijzen naar landeninformatie in hun administratieve dossiers waaruit blijkt dat het territorium dat MS-13 controleert zowel een reële als een symbolische waarde heeft en dat het samenstel van deze twee elementen de bende ertoe brengt om zowel barbaarse en op het eerste zicht zinloze daden van geweld te plegen als sociale en politieke banden te ontwikkelen met de gemeenschap waar ze opereert, verklaren zij het vastgestelde gebrek aan logica in hun verklaringen over het handelen van de bendeleden ten aanzien van hun persoon niet.

Verzoekers kunnen worden bijgetreden in zoverre zij erop wijzen dat uit hun verklaringen niet blijkt dat zij gevraagd werden om lid te worden van de bende op zich, doch enkel om informatie door te geven of diensten zoals vervoer te verlenen. Er kan verder op basis van de informatie in de administratieve dossiers en gevoegd bij het verzoekschrift worden aangenomen dat bendes zoals MS-13 personen die geen lid zijn soms dwingen om samen te werken, onder meer om informatie te bekomen over de aanwezigheid van politie in hun wijk – zoals verzoekers willen aantonen met voormeld attest dat zij bij hun op 19 februari 2021 neergelegd aanvullende nota voegen – en dat deze samenwerking een punt kan bereiken waarop het niet meer mogelijk is om zonder gevolgen te weigeren deel uit te maken van de bende. Deze algemene informatie doet evenwel geen afbreuk aan de hoger aangehaalde concrete

en pertinente vaststellingen op basis waarvan geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoekers met MS-13 zouden hebben gehad. Waar verzoekers betogen dat het CGVS niet zomaar kan stellen dat MS-13 geen nood heeft aan rekrutering om hun relaas als ongeloofwaardig te beschouwen, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissingen moeten worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven, waaronder (onder meer) de hoger aangehaalde tegenstrijdigheden en inconsistenties die verzoekers niet weerleggen of verklaren, dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers aangehaalde gebeurtenissen.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoekers het volgende in de bestreden beslissingen opgenomen motief in hoofde van eerste verzoeker volledig ongemoeid laten:

“Naast het feit dat jullie vluchtrelaas niet overtuigt, wil het CGVS nog opmerken dat uw profiel als jonge man op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.”

Dit motief vindt steun in de administratieve dossiers, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoekers volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

Door in het verzoekschrift nog onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad te stellen dat de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht dienen te worden onderzocht, zonder dit algemene betoog verder *in concreto* op hun individueel geval te betrekken, doen verzoekers geen afbreuk aan de voorgaande pertinente vaststellingen en overwegingen.

Deze vaststellingen en overwegingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoekers het voordeel van de twijfel toe te staan.

Waar verzoekers verwijzen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing ter zake van verzoekers is dan ook niet dienstig.

Nu verzoekers in gebreke blijven de door hen voorgehouden problemen met bendeleden in El Salvador aannemelijk te maken, is hun betoog dat zij uit hoofde van die problemen deel uitmaken van een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet of dat zij vervolging vrezen omwille van hun politieke overtuiging niet dienstig. Waar verzoekers nog argumenteren dat er in El Salvador geen mogelijkheid is tot bescherming door de nationale autoriteiten in de zin van artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat vermits geen geloof kan worden gehecht aan de door hen voorgehouden problemen, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in hun land van herkomst irrelevant is. Om dezelfde reden is de vaststelling dat er voor verzoekers geen intern vestigingsalternatief zou bestaan evenmin relevant.

Voor zover verzoekers voor de volledigheid nog aanstippen dat hun verblijf in het buitenland *an sich* eveneens aanleiding geeft tot een verhoogd risico om bij terugkeer als welvarend te worden beschouwd en het slachtoffer te worden van afpersing en de daarmee vaak gepaard gaande gewelddaden, wijst de Raad erop dat op basis van de landeninformatie die door de partijen wordt aangereikt niet kan worden aangenomen dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging dan wel op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de

Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeer bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Zoals hierboven uiteengezet, tonen verzoekers niet aan dat zij naar aanleiding van de door hen aangehaalde incidenten een gegronde vrees voor vervolging hebben bij terugkeer naar El Salvador. Zij maken dan ook niet aannemelijk dat zij in geval van terugkeer om deze redenen ernstige problemen zullen ondervinden. Voor het overige beperken verzoekers zich in hun verzoekschrift tot een verwijzing naar algemene informatie over de situatie van teruggekeerde Salvadoranen zonder *in concreto* aan te duiden of toe te lichten waarom zij persoonlijk zouden worden blootgesteld aan de daarin beschreven risico's. Het verblijf van verzoekers in België voor de duur van hun asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven. Overigens hebben verzoekers, zoals in de bestreden beslissingen terecht wordt opgemerkt en door verzoekers niet wordt betwist, in de loop van de administratieve procedure op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van het bestaan van een dergelijke vrees of een dergelijk risico.

De Raad betwist verder niet dat verzoekers bij terugkeer te maken kunnen krijgen met beroving, afpersing of bedreigingen, maar wijst erop dat dit een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving, afpersing of bedreigingen verschilt niet van het risico waar ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving, afpersing of bedreigingen bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving, afpersing of bedreiging als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoekers in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekers nalaten concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekers geen elementen aanbrengen waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij een dergelijk risico lopen in El Salvador.

2.3.4.2. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat aan de door hen aangevoerde vervolgingsfeiten geen geloof wordt gehecht en dat hun profiel van jonge mannen en hun verblijf in het buitenland op zich niet volstaan om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden gevisieerd. Verzoekers maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in El Salvador zouden hebben gekend.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (zie: *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.4.4. Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekers door het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens twee persoonlijke onderhouds kregen zij elk de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin wordt een beoordelingsfout aangetoond.

2.3.7. Waar verzoekers in uiterst ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekers echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN